OAMENII AUTOSTRĂZII

KEN MACLEOD

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

KEN MACLEOD a absolvit Glasgow University în 1976 ca licențiat în științe, specialitatea zoologie. După ce a desfășurat o activitate de cercetare în biomecanică la Brunel University, a lucrat ca analist-programator la Edinburgh. Acum a devenit scriitor cu normă întreagă și este considerat în mod unanim drept unul dintre cei mai interesanți autori de SF ai anilor '90, opera sa punând accent pe politică și economie, lucru ce se întâmplă rar în space opera de tip nou, păstrând totuși în narațiune acțiunile de mare anvergură, cu desfășurare rapidă, toate acestea fiind calități tipice ale genului. Primele două romane ale sale, *The Star Fraction* și *The Stone Canal*, au câștigat fiecare Premiul Prometheus. A mai publicat romanele *The Sky Road*, *The Cassini Division*, *Cosmonaut Keep*, *Dark Light*, *Engine City*, *Newton's Wake*[1], *Learning the World*, *The Highway Men*, *The Execution Channel* și *The Night Sessions*. Cele mai recente cărți publicate sunt romanul *The Restoration Game* și culegerea de texte scurte, *Strange Lizards from Another Star*. Povestirile sale au apărut în Antologiile Dozois numerele 19 și 23[2]. Trăiește în West Lothian, Scoția, cu soția și copiii.

În povestirea de față, ne conduce într-o lume viitoare sumbră și diminuată, care este totuși animată de un procent surprinzător de speranță – semințe de speranță dispersate aleatoriu, care încolțesc în cele mai neașteptate domenii.

---

[1] *Vânătorii de fulgere*, Ed. Tritonic, 2006.

[2] „O speță de concordie", în *The Year's Best Science Fiction*, vol. 1 (Ed. Nemira, 2007).

I
TĂIEREA CU DIAMANT

Murdo Mac a observat primul. Stătea de veghe cu arma în mână, la înălțime. Ca să vadă cât mai departe în față. Eu trebuia să fiu cu ochii lipiți de drum. La un moment dat, Murdo a bătut în tavanul cabinei. Semnal de oprire. Am frânat cu grijă. Dimineața devreme, suprafața drumului era înghețată și înșelător de alunecoasă. Ne aflam la jumătate de kilometru de marginea unui sat situat nu departe de Dingwall. Mai curând un șirag pierit de case, ca mai toate satele din Highlands. Și, la fel ca acestea, era pustiu. Știam sigur asta.

Am coborât geamul. Înăuntru a năvălit aerul rece. Murdo a vârât capul în interior. Se îmbujorase la față, deși avea gluga îmblănită a hanoracului trasă peste cap.

– Care-i treaba? l-am întrebat.

– Ceva nu e în regulă cu casele de colo, a spus el. Cu toate astea, să mă bați, dar nu-mi dau seama ce anume e anapoda.

M-am uitat în lateral, către Euan Campbell. Mi-a întins binoclul. Mi-am proptit coatele pe volan și am reglat lentilele. Cele cinci ori șase case erau într-o curbă a drumului din fața noastră. Le vedeam pe toate. Aveau acel aspect tipic pentru Highlands care le făcea să fie nelalocul lor. Ca niște case din suburbii, agățate pe dealuri. Cu grădini năpădite de buruieni, cu anexe părăginite, ferestre mari și arcuite, acum negre și căscate ca niște ochi orbi.

Asta era.

– Ferestrele nu au geam, am zis eu. *Niciuna* dintre ele. Și geamurile nu sunt sparte. Doar lipsesc. I-am pasat binoclul lui Murdo. Uită-te și tu.

A încercat să învârtă rotița de reglare a focalizării. Cam greu cu mănuși groase. Când s-a uitat a scos un sunet de mirare.

– Asta este, a spus el, înapoindu-mi binoclul.

– Asta nu înseamnă mare lucru, a zis Euan.

– Dar nu e în regulă, a insistat Murdo.

– Potolește-te, i-am zis. O să înaintăm cu fereală.

Murdo și-a retras capul de la geam. Verificând în oglinda de pe aripă, am văzut că se furișase din nou în adăpostul rezervat cercetașului. De forma unui butoi mare, acesta era prins în bolțuri de partea din spate a cabinei camionului, chiar înapoia șoferului. Avea un scaun scund și un strat de blindaj fixat pe interior. Nu oferea nicidecum confort. De aceea, stăteam de veghe pe rând.

Am băgat în viteză, iar camionul mare a pornit la drum. Trei sute de metri. Două sute. O sută. Prima casă avea în față doi scorușI de munte înalți, care crescuseră în golul unde fusese cândva poarta. Nu se putea spune că acei copaci aduseră casei prea mult noroc. Am frânat și am oprit motorul.

Nu am auzit decât cântecul unei mierle și cârâitul întrebător al unei ciori moțate venind de undeva de pe deal.

– Mă duc să arunc o privire, am spus. Cu un bufnet surd făcut de cizmele înalte din cauciuc și cu un pocnet scos de impermeabil, am sărit din cabină. Murdo, să mă acoperi.

Propria voce mi-a sunat până și mie cam speriată.

– Suntem în China, cumva? m-a luat Murdo în balon.

– Tu ești acela care ne-a băgat în răcori, am ținut să-i reamintesc.

– Cum spui tu, Jase.

Și Murdo și-a împins pe spate gluga, punându-și în schimb o cască pe cap. Capătul țevii pușTii s-a ițit peste marginea de sus a butoiului.

Am înaintat pe fâșia năpădită de iarbă unde fusese odată o alee. O tricicletă din plastic, având culorile spălăcite, zăcea între buruieni. Am dat un șut unei mingi dezumflate de fotbal ca

să o îndepărtez din drumul meu și am pășit peste un ghiveci spart, după care m-am uitat la fereastra mare aflată în dreapta ușii. Am aruncat o privire înăuntru, la încăperea dinapoia ferestrei goale, ca să mă asigur. O canapea putredă, lipită de peretele îndepărtat, un borcan de cafea, o cană mucegăită. Astea nu reprezentau pericole. Am privit în jos, spre rama ferestrei. Deasupra lemnului crăpat și a vopselei scorojite mai erau probabil doi centimetri și ceva de geam. Arăta la fel de jur împrejurul ramei. Geamul fusese decupat. M-am mutat la fereastra din cealaltă parte a ușii – o altă încăpere pustie, un scaun din plastic în mijlocul podelei – și am constatat același lucru. Mai departe în jurul casei era fereastra minusculă a băii de la parter. De-a lungul celor patru laturi ale ramei rămăsese un centimetru de geam vitrat.

Am făcut ferigile și urzicile înghețate să trosnească sub tălpi, apoi am pus piciorul pe plasa slăbită a gardului și am ajuns la următoarea casă părăsită. Am constatat aceeași situație la toate ferestrele.

– Cineva a scos geamul decupându-l cu un diamant, am spus eu, când am revenit în camion.

– Cu un diamant! m-a luat Euan în râs. Ce altceva mai lipsește?

– De ce și-ar fi bătut cineva capul? am zis eu. La Inverness se putea cumpăra geam cât cuprinde.

– Ca să se scutească de deplasarea până la Inverness, a spus Murdo.

– Ne pierdem vremea aici, a spus Euan.

– Mai putem sta un minut, am zis eu.

M-am întors și am pornit spre cea de-a cincea casă din șir. Era mai mică decât celelalte și nu avea grădină. Geamul ferestrei de la camera din față era decupat ca la celelalte. În încăpere am văzut un pat cu tăblie înaltă lipit de peretele îndepărtat. Încăperea nu arăta ca un dormitor. Mi-am imaginat o persoană bolnavă stând întinsă acolo și privind afară.

Să privească în afară. Brusc, mi-am dat seama că mă uitam la toate din direcția nepotrivită. *Chiar* mă uitasem anapoda. M-am apropiat de ușă și am împins. S-a deschis. Dincolo de prag am descoperit un hol îngust cu trepte la câțiva pași depărtare în față. Am observat o mulțime de zgârieturi pe pereți și pe balustradă, dar și pe podeaua care dădea în cameră. Când m-am uitat mai atent, am văzut că zgârieturile duceau direct spre picioarele patului.

Fusese adus târâș până în cameră. Asta când podeaua rămăsese goală, după ce covoarele și toate celelalte lucruri fuseseră scoase din casă.

M-am așezat pe pat, făcând arcurile să scârțâie, și am privit afară pe fereastra goală. Am văzut șoseaua și un zid scund din piatră. Un petic de iarbă crescută năvalnic de cealaltă parte. Apoi landa din spate și dealurile din depărtare. Umbre lungi făcute de stâlpii scurți ai unor garduri. În timpul primăverii și verii, iarba gălbuie și înghețată acum era cu siguranță o pajiște verde și frumoasă. Oile sălbatice coborau de pe dealuri să pască acolo. Oile sau căprioarele. Acestea coborâseră acum de pe dealuri, trecând de landă și ajungând în văile înguste.

„M-am prins!“ am spus în sinea mea. Am ieșit pe ușă și am traversat șoseaua într-o clipă. Am sărit șanțul și zidul și am ajuns pe pajiște, unde am cercetat pe jos la picioarele zidului din partea cealaltă. Știam ce caut, dar am avut cu adevărat noroc să descopăr ceva: o sclipire de oțel. M-am aplecat și am cules de jos un bolț de șase inchi cu un vârf bont la un capăt. Celălalt capăt era cioplit, având patru porțiuni înguste ridicate ca niște aripioare de-a lungul său. Arăta ca o rachetă de jucărie.

O săgeată de arbaletă.

– Casa este o ascunzătoare, le-am spus lui Euan și Murdo când am revenit la camion. Probabil pentru vreo doisprezece oameni. Au scos ferestrele, au târât scaune și canapele și tot

ce le-a trebuit ca să stea comod, și au stat acolo așteptând o ciurdă de căprioare ori vreo turmă de oi ca să vină și să pască iarba. Animalele nu au cum să-i vadă, nici nu pot să-i miroasă. Iar ei nu trebuie decât să aștepte și să tragă cu arbaleta în ele. În felul ăsta poți doborî zece animale dintr-o încercare. Poate chiar mai multe.

– Foarte frumos, a spus Murdo.

Nu mi-am dat seama dacă se referea la activitatea mea de detectiv sau la măcelul pe care îl descoperisem.

– Dar de ce nu au spart ferestrele, pur și simplu? a întrebat Euan.

– Ca să nu facă zgomot, a spus Murdo.

– Ca să nu-i audă cine? Căprioarele? a zis Euan.

– Probabil, am spus eu, deși nu eram chiar atât de sigur de asta.

– Nu e mare distracție să tragi în animale, a zis Euan.

– Dar n-au făcut-o din distracție, am spus eu.

– Da, a acceptat Murdo. Și, fiindcă veni vorba de mâncare, mă așteaptă micul dejun la Lochcarron, și ajungem acolo abia peste două ore, dacă avem noroc.

– Dejun? Păi, sendvișul cu șuncă pe care l-ai mâncat la Dingwall ce a fost?

– O gustare.

– Mai curând ospăț nocturn, a zis Euan. Era atât de întuneric încât am avut impresia că-mi pipăi soția.

– Eu eram, am spus eu. M-ai făcut să mă îngrijorez.

II
PUȘCA FUMEGÂNDĂ

Înainte de a ne întoarce în cabină, Euan a fumat o țigară rulată. Nimeni nu s-a plâns. De când apăruse povestea cea mare,

îl luam cu ușurelul și îi toleram prostul obicei. Poate că acum, când auziți asta, lucrurile s-au uitat cu totul. Dar cu certitudine că vă amintiți numele lui Jin Yang.

Jin Yang, chiar așa. Omul care declanșase totul. Era un promotor de muzică rock, și tocmai făcuse cea de-a doua vizită la Edinburgh Fringe. Succes pe toată linia. Adevărat afacerist în stil mare, a încheiat tot soiul de contracte cu artiști care să dea spectacole la Beijing. Era în avionul de întoarcere acasă, care tocmai pleca de pe aeroportul din Edinburgh. Îi sare capsa în timp ce este aprinsă semnalizarea de fixare a centurilor de siguranță, și se ia la harță cu o păpușică. Și treaba devine ceva mai fizică decât cu vorbe. El nu are habar că ea este instruită în artele marțiale. Asta face parte din politica de prevenire a deturnărilor, înțelegeți? Iar ea nu știe că el este și maestru în kung fu. Lucrurile scapă ceva mai mult de sub control și exact când a prins-o într-un blocaj al capului, el s-a trezit cu un glonț de cauciuc în creștet. Tras de un polițist în civil care călătorea cu avionul acela. Un alt element de politică antideturnare. Detectiv al aerului, după cum îi numesc americanii.

Așa se face că tipul din China cade, iar după aceea, încep cu toții să se uite unul la altul. Peste tot sunt împrăștiate bucăți de oase și creier, dar și sânge. Copiii urlă. Adulții urlă. Șoc deplin și panică. Și detectivul cerului vede, ieșind din buzunarul scaunului defunctului domn Yang, două cărți. Sunt în chineză, dar au titlurile scrise și în engleză pe coperta interioară. Una dintre ele este Coranul. Cealaltă cuprinde o selecție a cuvântărilor unui lider chinez.

Detectivul cerului transmite toate acestea către șefii lui de la sol, folosind radioul aparatului de zbor. Toată lumea îl aude vorbind. Apoi, un alt pasager chinez, așezat cu câteva rânduri mai în spate, sare în sus și începe să răcnească. Detectivul se întoarce spre el, cu pistolul pregătit de tragere. Între timp,

jumătate dintre pasageri se apucă să le povestească de incident prietenilor sau familiei, folosindu-se de telefoanele mobile. Socotesc că vor muri cu toţii, şi au dreptate.

Pentru că semnul acela care obişnuia să îi prevină pe pasageri să nu folosească mobilele sau computerele sau aparatele de jocuri când avionul decolează ori aterizează are o justificare. Aparatele acestea pot interfera cu comenzile avionului. Ei bine, acest lucru s-a întâmplat în cazul cu pricina. Avionul a fost rechemat la sol, evident. Dar la apropierea de aeroport s-a întâmplat ceva neprevăzut. În acea zi, deasupra zonei Firth of Forth era o ceaţă densă. Pilotul trebuia să zboare după instrumente. Instrumente care fuseseră deranjate din cale afară de telefonul fistichiu al unui mare amator de computere, care vorbeşte în acest timp cu amica lui ca să-i spună că o iubeşte sau cine ştie ce nerozie.

Zbor controlat de la sol, aşa se cheamă procedura. În cazul de faţă, solul este docul naval de la Rosyth. Unde se află andocat cel mai mare portavion britanic pentru reechipare în vederea plecării într-o misiune în Marea Chinei de Sud. Iar în Marea Chinei de Sud este un pic de deranj în legătură cu Taiwanul – o insulă mare ce se vrea independentă şi în legătură cu care chinezii sunt foarte sensibili.

Şi bum.

Un titlu de ziar apărut a doua zi sună: AL QAEDA CHINEZEASCĂ BOMBARDEAZĂ ROSYTH. Şi asta scrie tocmai în *The Guardian*, domnule. Lectorul meu de la Tellford College avea ziarul pe pupitrul lui. *Record* se mulţumea să scrie: BOMBE COMUNISTE.

Majoritatea efectivelor armatei britanice se aflau deja în Iran. China nu era foarte departe de acel loc, se putea pleca în marş într-acolo. Yankeii s-au ocupat de problemele grele, ca de obicei. Japonia a cam cântărit lucrurile, dacă nu din alt motiv măcar

din obișnuință, după cum văd eu situația. După doi ani de război, băieții noștri erau într-un rahat până peste cap. Nici nu aveau habar de unde vine următorul atac – de la comuniști, musulmani, japonezi, secta Falun Gong, sau de cine știe unde.

Între timp, mașinăria oficială macină și macină. Ancheta inițiată de guvern cerne resturile dezastrului rezultat în urma incidentului de la Rosyth. Ia declarații din partea oricărui martor supraviețuitor. Și redactează un raport.

Care ne spune trei lucruri importante despre Jin Yang.

Unu – că e dintr-o zonă chineză unde există o minoritate musulmană. De aici și Coranul aflat în buzunarul scaunului.

Doi – e om de afaceri și membru al Partidului Comunist. Așa se explică prezența cărții cu cuvântări ținute de o oficialitate chineză. Totul despre faptul că dezvoltarea afacerilor și realizarea prosperității reprezintă calea către un viitor glorios. Jin Yang trebuia să înghită chestii din astea și să le maimuțărească din când în când ca să-și mulțumească șefii.

Trei – Jin Yang era fumător înrăit, așa cum sunt mulți chinezi. La prima vizită făcută la Festival Fringe, se simțise foarte bine. A încheiat contracte în încăperi înțesate de fum. La aeroport, a ras jumătate de pachet de țigări în holul de plecări doar ca să-și potolească starea de agitație. Acolo exista chiar și o încăpere specială destinată acestui scop. Toate bune. A doua oară, câțiva ani mai târziu, apăruse interdicția asta cu fumatul. A avut parte de o vizită mai puțin plăcută. A încheiat o mulțime de contracte în pragul ușilor. În drum spre casă, a trecut prin filtre de securitate și a stat blocat în aeroport, unde a aflat că încăperea Airstream, destinată fumătorilor, fusese desființată de multă vreme. Zborul lui avea întârziere. Nimeni nu știa când avea să fie gata aparatul pentru cursă. Chiar dacă putea trece înapoi prin cordoanele de securitate, se temea că pierde zborul, iar apoi ratează și legătura. Prin urmare, era blocat.

Vreme de trei ore și jumătate.

Nu a fost vorba de încercare de deturnare. Nicio legătură cu Al Qaeda. Și nici nu a avut vreo legătură cu guvernul chinez.

A fost vorba doar de furie de aeroport.

Și așa s-a declanșat războiul.

Și de aceea am stat cu toții foarte răbdători și am așteptat ca Euan să-și termine țigara rulată, după care ne-am întors la camion pentru lunga deplasare până la Lochcarron.

III
FRANKEN-OAMENI

Două ore mai târziu, am oprit la Lochcarron. Călătoria nu decursese chiar prost. Razele soarelui se reflectau orbitor din stratul de zăpadă când am ajuns pe pantele dealurilor, însă eram dotat cu un sistem eficient de protecție. Gheața neagră era criminală în văgăuni, însă camionul avea pneuri bune. Conținea nu știu ce tip nou de fibre de carbon. Ofereau o tracțiune miraculoasă. Și nici nu am dat de bandiți ori lupi.

– Când eram mic, zăpada era deja topită pe vremea asta, a spus Euan. Auzi, să ai linia de zăpadă la cincizeci de metri altitudine în luna martie! Atunci era în mod obișnuit la două sute de metri.

Lochcarron era la un kilometru sau doi în afara drumului nostru. Am trecut de capătul șoselei care ducea spre locul în care mergeam să lucrăm. Acea șosea tăia capul brațului de mare, spre vechea linie ferată. Pe distanță de un kilometru și jumătate de-a lungul acesteia, se puteau vedea cabinele de lucru de un galben-intens și tamburul mare și negru care ținea cablul ce ieșea șerpuind din apă. Lochcarron este practic un kilometru de case înșirate de-a lungul țărmului nordic. În dimineața aceea,

apa brațului de mare era ca sticla. Șirurile lungi de dealuri ce se înălțau de pe ambele țărmuri se oglindeau în apă ca două lame zimțate. Pantele dealurilor erau negre de cenușă și de cioturile copacilor care fuseseră nimiciți de frig în Marele Îngheț și arseseră în incendiile de pădure din vara următoare. De-a lungul culmilor acoperite de zăpadă ale dealurilor se ridicau instalații eoliene înalte. Era greu de văzut dacă vreuna dintre elicele lor se învârtea. Unii dintre pilonii morișt ilor de vânt stăteau înclinați. Alții erau culcați pe o dungă. Țin minte vremea când fermele eoliene reprezentau un lucru ce ținea de viitor. Însă vântul avusese alte idei.

Când am pătruns, am făcut camionul să încetinească, am trecut peste o porțiune acoperită cu iarbă ce obișnuia să fie cândva un teren de golf și un petic înconjurat de ziduri care slujește încă drept cimitir. În jurul laturii unui deal, până aproape de satul propriu-zis. Cafeniul pietrelor funerare și cenușiul decorațiunilor cu pietriș ale caselor vechi se amestecau cu culorile strălucitoare ale clădirilor noi. Albastre, roz, galbene, verzi. Sugerau mai curând niște mașini decât clădiri. Din ele ieșeau tot felul de țevi și antene. Zidurile lor erau acoperite cu straturi groase, izolatoare. Acoperișurile abrupte țâșneau în sus ca niște pălării de vrăjitoare. Casele vechi erau acoperite de prelate care acumulau energia solară.

Hotelul era una dintre construcțiile vechi. Beton care se măcina, peticit cu straturi izolatoare. Acum nu mai arăta a hotel. Era mai degrabă o cafenea și loc de oprire pentru alimentare și luarea unei gustări. Două camioane de aprovizionare și două sau trei mașini mici tocmai se alimentau, având cabluri roșii de curent și furtunuri verzi de biocombustibil înfipte în coastele lor. În spatele plasticului gros al vitrinei principale, cafeneaua era aglomerată. Am parcat imediat după colțul clădirii – bateriile noastre de combustibil erau încă bine încărcate, iar

rezervorul de biocombustibil era pe jumătate plin. Am intrat toți trei tropăind. Ne-a întâmpinat aerul cald, mirosind a cafea și a șuncă prăjită. Aproximativ doisprezece oameni stăteau în jurul meselor. Ca de obicei, toți ne-au țintuit cu privirile. Costumele astea de culoare galbenă pe care scrie AUTOSTRADĂ atât pe față, cât și pe spate atrag atenția oricui. Te dau de gol oriunde ai fi. Tocmai îmi lăsam pe spate gluga și trăgeam fermoarul din față când am auzit și prima remarcă răutăcioasă. Unul dintre indivizii ale căror camioane erau reîncărcate afară – am văzut asta după jacheta Tesco de pe spătarul scaunului – s-a aplecat și i-a spus unui șofer de la Federal Express cu care împărțea masa:

– Întârziați. Prea proști ca să se înroleze.

Venind de la un camionagiu, replica aceea era cam exagerată. Am ignorat-o. Nu i-am răspuns cu: „Camionagii. Prea fricoși ca să lupte.“ M-am mulțumit să mă îndrept spre tejghea, unde am comandat o cană cu cafea și șase sendvișuri cu șuncă.

Din păcate, era destul de adevărat. Meseria de camionagiu este una deosebită. Asta înseamnă că dacă ești șofer de camion poți scăpa de recrutare. Însă camionagiul avea dreptate de la un cap la celălalt. Cu excepția că noi *suntem* recrutați. Doar că nu pentru armată. Armata are nevoie de oameni care pot mânui arme și dispozitive sofisticate din punct de vedere tehnic. La fel ca industriile civile, treaba aceea cu Carbon Glen. Oameni care au fost buni la școală. Restul – cei care nu pot sau sunt mediocri ca soldați ori ca lucrători specialiști în tehnologie – sunt măturați spre autostradă. În zilele noastre nu ai posibilitatea de a intra în șomaj ori de a te da bolnav. „Să spuneți ca mine, da, ori vă ia autostrada“, după cum obișnuia să afirme prim-ministrul.

Sigur, nimeni nu mai construiește acum drumuri și șosele. Vechiul Minister al Autostrăzilor a preluat toate lucrările publice. Una dintre acestea a fost izolarea termică. Conductele cu probleme au reprezentat prima intervenție de urgență.

Vara trecută, înainte de Marele Îngheț, a fost necesară efectuarea multor lucrări de izolații. Tocmai de aceea toți cei care lucrăm la autostradă suntem numiți întârziați. Ei, bine, asta pe de o parte. Pe de altă parte, termenul de „întârziat" a devenit un soi de înjurătură față de oameni ca noi. A devenit un soi de modă imediat după ce a ieșit din uz cel de „huligan".

Asta nu mă deranjează defel. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu un „întârziat". Asta se întâmpla când pe stradă, după colț, se instalau țevi noi de alimentare cu apă. Eu și banda mea eram mardeiași. Nu eram chiar atât de răi pe cât susțineau oamenii. De acord, într-o noapte, am spart toate geamurile unui excavator JCB. Dar socoteam că oamenii care instalau țevile erau grozavi. Purtau căști galbene din plastic și veste de plastic de un galben-deschis și cizme înalte de cauciuc, înnoroite. Arătau tare. Arătau cam așa cum voiam să fim și noi când vom crește mari. Ca ei și ca piloții de pe avioanele de luptă și ca personajele din filmul *Marele furt de mașini.* Și, ia gândiți-vă. Trebuie să termini universitatea ca să ajungi pilot de luptă. Doi dintre amicii mei au murit doi ani mai târziu în timp ce puneau în practică marele furt de automobile. Întoarcerile cu ajutorul frânei de mână trase nu prea ies ca lumea pe drumurile de țară. Ciudată chestie.

În fine.

În afara camionagiilor, ceilalți indivizi care ne-au măsurat din ochi erau localnici. Cinci băștinași și cinci nou sosiți în acele locuri. Băștinașii erau suspicioși, ca de obicei. Ne-au aruncat priviri suficient de lungi cât să-și dea seama că noi nu aveam de gând să-i atacăm. Apoi și-au întors ochii de la noi. Spinările lor erau la fel de ospitaliere ca acelea ale unor arici strânși ghem.

Patru dintre coloniști stăteau ceva mai relaxați în jurul unei alte mese. Două perechi, am bănuit eu. Accent englezesc, ori poate scoțian mai spălat...

– ...Aşadar, Malcolm şi-a vândut apartamentul din New Town şi a cumpărat...

O pauză neaşteptată. S-au uitat la noi, iar apoi ne-au măsurat cu superioritate. La baza nasului fiecăruia se vedea câte o virgulă neagră, precum jumătatea inferioară a unei rame de ochelari. Asta era ultima găselniţă a celor de la Carbon Glen. Se părea că mutrele noastre nu figurau nicăieri online ca fiind acelea ale unor tipi răi, pentru că oamenii au ridicat privirile şi au continuat să discute.

–...un funcţionar internaţional, care lucrează la Organizaţia Mondială a Muncii, şi ea este foarte îngrijorată...

Chestia asta cu verificarea noastră reprezenta o insultă la fel de mare ca aceea proferată de camionagiu. O simplă privire la mutrele *lor* mi-a sugerat că acei oameni suferiseră tratamentul *Reversibil*. Asta ar trebui să dea ceasul înapoi, dar nu se întâmplă aşa. Nu chiar. Netezeşte pielea şi mai întinde muşchii. Mai ajută şi oasele şi încheieturile, din câte mi s-a spus. Însă în niciun caz nu poate şterge definitiv semnele îmbătrânirii. Aşa ceva este ilegal în Scoţia, pentru că îţi afectează genele într-un fel sau altul. Există legi care interzic modificările genetice de anvergură, ce Dumnezeu. *Oamenii* care se opun modificărilor genetice sunt tot mai numeroşi. Însă puţinii poliţişti care există în Highlands sunt prea ocupaţi – ori au prea mult bun-simţ – ca să-i depisteze pe cei ce sunt numiţi Franken-oameni. Iar zona geme de asemenea specimene.

Femeia de la tejghea, o localnică lată în şolduri, care sigur nu beneficiase de tratamentul Reversibil, continua să vâre felii de şuncă în rulouri atât de proaspete, că am simţit mirosul lor, când am observat un al cincilea colonist care ne verifica.

Era o femeie, iar ea era cât se putea de ursuză. Avea părul strâns în codiţe încâlcite. Nu arăta rău la faţă, pe care şi-o clătise cu apă în ultimele două zile. Atârnată pe spătarul scaunului

ei, se vedea o jachetă din piele. În acele momente, era îmbrăcată cu un pulover de lână, fără nicio formă. Picioare lungi, în niște pantaloni din tweed. Labele picioarelor vârâte în ghete cu catarame, proptite pe un scaun din plastic. Stătea la o masă mică, singură, în apropiere de fereastra care dădea roată unei părți a tejghelei. Avea în față un ceainic alb și o ceașcă de ceai verde. Alături de acestea, pe masă, se vedea un maldăr de copii ale unor pagini de ziar apărute în acea zi.

Femeia ne-a măsurat din cap până în picioare cu un aer lenevos, apoi și-a îndreptat din nou privirea spre hârtiile ei. După ce ne-am așezat la masa liberă de lângă ea, femeia nu ne-a mai acordat deloc atenție. Și-a coborât picioarele de pe scaun și s-a aplecat în față, către paginile tipărite. Am reușit să îi percep mirosul. Am simțit o adiere de sudoare, lână și ceva ce amintea de ceai.

Mi-am terminat sendvișul cu șuncă și am început să beau a doua ceașcă de cafea. Mă jucam cu proiectilul de arbaletă, răsucindu-l între degete. Discutam despre treaba pe care trebuia să o facem în acea zi, când am simțit privirea cuiva pe ceafă. M-am întors și am văzut-o pe femeiușcă uitându-se concentrată la mine, apoi spre mâinile mele. Ba nu, se uita chiar la ceea ce frământam în mâini. Apoi și-a mutat privirea în altă parte. Și-a pus jacheta cu câteva numere mai mare, și-a luat geanta mare de umăr, s-a ridicat și a ieșit din cafenea.

IV
AILISS

– Frumos fund, a zis Euan.

– Gata, băieți, am spus eu, după ce am urmărit-o cum iese, ar cam fi vremea să îi urmăm exemplul.

– Dar nu putem păși la fel, a replicat Euan, dându-se din nou la mine.

Am dat aprobator din cap, ca să îi confirm că eram chit. Euan începuse deja să-și ruleze țigara. Și-a plimbat limba încoace și încolo peste zona de lipire. Merita urmărit.

– Gata, mișcă-ți fundul, i-am spus. Poți merge ca veghetor, om de pază. Și poți fuma cât poftești.

Nu eram convins că asta îmi convenea.

Și, în timp ce înaintam pe stradă, am văzut-o pe fata din cafenea mergând încet pe marginea drumului. Geanta Tesco o apăsa într-o parte. Am încetinit camionul și am coborât geamul de la cabină.

– Vrei să te ducem până undeva?

Fata a deschis gura și a spus ceva. Din colțul ochiului am văzut două forme înaintând, întunecate și ascuțite ca niște săbii ninja. Imediat ce mi-am rotit capul ca să le urmăresc, le-am văzut plutind pe deasupra brațului de mare la aproximativ douăzeci de metri înălțime. Sunetul avioanelor de vânătoare a bubuit pe deasupra noastră la un moment după ce acestea dispăruseră.

– Poftim? am făcut eu.

– Te-am întrebat unde mergi.

– Spre Strathcarron, i-am răspuns.

– Bine, a zis ea.

A traversat șoseaua și a trecut prin fața camionului. Murdo i-a deschis portiera și s-a mutat, îngrămădindu-se pe locul din mijloc al banchetei. Fata a urcat și s-a așezat. Și-a lăsat geanta jos, între ghete, și a trântit portiera. Când s-a întors cu un zâmbet pe față și cu o expresie de mulțumire, părul ei a fluturat, iar eu am reușit să văd că nu avea un telefon fixat la ureche.

Am lăsat volanta motorului să mai muște o dată și am eliberat frâna. Apoi am alunecat afară din sat. Am aruncat o privire în lateral.

– Cum te cheamă? am întrebat-o.

– Ailiss, mi-a răspuns, privind înainte și în jur, ca un copil aflat la etajul superior al unui autobuz.

– Pe mine mă cheamă Jase, am spus. Iar el este Murdo.

– Nu sunteți din locurile astea, a zis ea.

Mi-am dat seama că ea era din acele locuri. Accentul ei semăna puțin cu acela al lui Euan.

– Sunt din Glasgow, am zis eu. Murdo e din Stornoway.

– Oamenii autostrăzii vin din toate părțile, ne-a prevenit Murdo. Nici tu nu arăți ca o localnică.

– M-am născut în Strome, a spus ea. Și a împuns cu degetul mare peste umăr. La opt kilometri în josul șoselei.

– O colonistă albă la a doua generație, a zis Murdo.

– Știi cam multe despre mine, nu crezi? a spus ea.

– Mi se întâmplă, i-a răspuns Murdo. Tu ai...

Mi-am dat seama ce avea să spună în clipa următoare. M-am bucurat că eram suficient de aproape ca să îl îmboldesc binișor cu cotul în coaste.

– Ce e? a făcut el.

– Nu o sâcâi pe domnișoară, am zis eu.

– Făceam doar conversație cu ea.

– Bine, dar procedează altfel, am spus eu, rămânând cu ochii ațintiți asupra șoselei. Ailiss, îmi pare rău de toate astea.

Ea a făcut un semn nepăsător cu mâna.

– Nicio problemă. S-a întors spre Murdo. Ai dreptate, părinții mei erau din sud. Erau niște oameni foarte obișnuiți, strângeau rășină de pin pentru aromaterapie...

Și a continuat o vreme pe această temă.

Însă eu am văzut unde a dus mâna în timp ce vorbea, poate fără să-și dea seama ce făcea. Mâna i-a mers spre genunchi, apoi s-a furișat spre partea de sus a ghetei.

– Stau dincolo de Strathcarron, a spus ea când eu am încetinit la intersecția cu drumul secundar.

– Foarte bine, am spus. O să te lăsăm la șantier. De acolo, va trebui să mergi pe jos sau să aștepți altă ocazie.

– O să merg pe jos, a zis ea.

– Înseamnă că nu e departe, da? a zis Murdo, încă iscodind-o.

– Nu e deloc departe, i-a răspuns ea. Undeva dincolo de Strathcarron.

Ei, eu știu cu certitudine că dincolo de Strathcarron nu există nimic. Nici la Strathcarron nu e nimic, în afara fostei gări, a câtorva case părăsite și a ruinelor unui restaurant. Iar pe dealurile din spate nu există decât pustiul. Era la fel chiar și înainte de îngheț. Nu sunt nici oameni între acel loc și Kintail. Și, fiindcă veni vorba, nici animale. Ți-ar fi greu să găsești până și oi moarte cât să hrănești o cioară.

Mi-am ținut gura în legătură cu toate astea, și m-am uitat insistent la Murdo, sugerându-i să procedeze la fel.

Am traversat podul peste Carron și am oprit puțin înainte de capătul drumului ce ducea la șantier, la două sau trei sute de metri depărtare de fosta gară.

– Mulțumesc, a spus Ailiss.

A sărit din cabină, și-a tras geanta după ea, a fluturat mâna drept salut și, după ce a închis portiera, a pornit pe drum. Capătul brațului de mare era în dreapta ei, iar șantierul, în stânga. Nu s-a uitat nici într-o parte, nici în cealaltă, dar nici în urmă.

– Ei, bravo, a spus Euan când a coborât din postul de observație pe scara camionului, uite o fată care nu se teme de bandiți.

Eu și Murdo am râs.

– Ce e? s-a mirat Euan.

Mi-a întins pușca pe geamul cabinei. Am prins-o în rastelul din spatele banchetei.

– E înarmată, am spus eu. Cel puțin cu șiș, dar poate că avea și pistol. Și locuiește pe dealuri, dincolo de Strathcarron. Am făcut semn către lanțul de dealuri din fața noastră.

– Și în geanta aceea nu avea hrană, a spus Murdo, decât niște zahăr și un pachet de biscuiți. Era plină cu alte chestii, baterii și dezinfectante.

– Și ce înseamnă asta? a întrebat Euan.

Am repornit motorul, am întors pe podețul acoperit de pământ și am pornit spre șantier. Când agentul de pază a fluturat un scanner spre noi, am aruncat o privire pe drum ca să văd dacă venea vreo mașină. Nu era niciuna. Fata ajunsese deja la două sute de metri depărtare, și mergea iute.

– E bandit, am spus eu.

V
LUCRUL PE ȘANTIER

Adusesem cu noi un excavator Caterpillar, care se afla în bena camionului. Coborârea lui a fost anevoioasă. Cu mănușile noastre groase ne-a venit greu să manevrăm lanțurile, dar erau prea reci ca să le atingem cu degetele goale. Lacătele masive și brățările erau înghețate bocnă. A trebuit să le batem îndelung cu un ciocan ca să le slăbim. Rampele de coborâre înțepeniseră. Am fost nevoiți să topim gheața de pe ele cu o lampă cu gaz, după care Euan a condus excavatorul până pe sol. Tocmai trecuse cu șenilele dincolo de marginea platformei și înainta foarte încet, așteptând ca mașinăria să se încline pe panta rampelor, când am văzut un nor negru spre vest. Departe, în josul brațului de mare. Până când excavatorul a ajuns pe sol, Lochcarron nu se mai vedea.

Am privit în jur. Era ciudat să stai scăldat în razele puternice ale soarelui și să vezi norul acela înaintând ca un zid. Pe

toată întinderea șantierului – erau cam douăzeci de oameni care lucrau acolo – lumea răcnea, trăgând prelate peste echipamente, oprind aparatura și fugind să-și caute adăpost. Doar agenții de pază și-au păstrat calmul. Armurile lor erau prea rezistente ca să sufere din cauza unei furtuni.

– E vremea s-o ștergem, băieți, am zis eu.

Euan a sărit din cabina excavatorului și a încuiat portiera. Murdo și-a tras gluga pufoaicei peste cap și s-a îndreptat spre cel mai apropiat hangar. Pe rând, am ridicat cu greutate cele două scânduri ale rampei până în bena camionului și am ridicat oblonul, după care l-am asigurat cu bolțuri.

Am auzit un șuierat venind dinspre marea aflată la aproape două sute de metri depărtare.

Am alergat după Euan către ușa în dreptul căreia Murdo stătea între alți oameni, privind dincolo de noi și făcând semne cu mâna. Chemându-ne, îndemnându-ne să ne grăbim. O rafală de vânt ne-a împins ca o mână gigantică lăsată pe spinările noastre. Șuieratul a devenit un muget bubuitor. Am reușit să pătrundem la adăpost când grindina de mărimea mingilor de golf a început să lovească asfaltul. Bilele de gheață se izbeau atât de tare de sol încât se sfărâmau. Am simțit o arsură pe față și mi-am acoperit ochii. Ne-am retras cu toții mai în interior, lipindu-ne de mașini, scule și colaci de țeavă.

Vreme de zece minute s-a instalat un întuneric dens ca noaptea. Treptat, pământul din fața noastră a devenit alb. Grindina bubuia pe acoperiș. Vedeam cum cristalele ricoșau din ferestrele laterale ale depoului, și m-am întrebat cum de nu plesneau. Apoi m-am gândit că probabil erau făcute din geam călit, la fel ca și parbrizul camionului și geamurile de la cabina excavatorului. Asta m-a trimis cu gândul la altceva, dar nu am reușit să identific precis acest ceva. În zgomotul acela abia dacă reușeai să gândești limpede.

Apoi, ploaia cu grindină a încetat la fel de brusc precum începuse. Cerul a rămas acoperit, și vântul bătea cu putere, însă valul de ploaie urcase pe valea îngustă. Am mers afară, iar bucățile de gheață au scrâșnit sub tălpile ghetelor noastre.

– Chiar avea nevoie pământul de așa ceva, a spus Euan.

– Da, asta o să facă bine la recoltă, a zis Murdo.

– Da, adevărat, însămânțările de primăvară au nevoie de apă, am spus eu.

Am continuat discuția asta de fermieri până când a încetat să mai fie distractivă. Asta nu a durat mult.

Am pornit în frunte și ne-am îndreptat spre domul galben unde se afla biroul de șantier. Când am intrat tropăind, o fetișcană localnică s-a uitat la noi dinapoia mesei ei de lucru.

– Inginerul de șantier? am întrebat eu.

– Se întoarce imediat, a zis ea.

– Bine, am spus.

Degetele ei se mișcau pe tastatură, însă urmărea știrile. Acestea se derulau pe un ecran fixat pe perete, alături de un calendar. Martie era o fată în pielea goală stând pe o stâncă udă, într-un loc unde era cald. Aprilie era pesemne o fată fierbinte șezând pe o stâncă dezgolită, într-un loc umed. Pe ecran, știrea de senzație era că un oraș siberian se scufundase doi metri într-o singură noapte. Acolo se topesc toate, iar noi înghețăm. Copii ruși, purtând uniforme militare, ajutau oamenii să urce în camioane lungi, cu roți mari și late. Restul știrilor erau cele obișnuite. Camion-capcană în Teheran. O ambuscadă la Kabul.

– Bodach a cam avut de lucru, a spus Euan.

Bodach – bătrânul – este numele dat de localnici lui Osama bin Laden. Nimeni nu știe dacă mai trăiește sau nu. Poate că se bucură de tratamentul Reversibil, dar nu desfășoară o activitate sănătoasă. Filmulețele în care manifestă o bucurie

răutăcioasă încă apar când și când. Dar asta nu dovedește nimic. Ai putea spune același lucru și despre Mick Jagger.

Un bărbat în costum și purtând cizme de cauciuc a intrat grăbit, având aspectul cuiva care tocmai a fost plecat să urineze. Cureaua era mai strânsă cu o gaură decât ar fi trebuit peste burta lui mare, iar părul rărit stătea lipit de țeastă după cei peste douăzeci de ani în care purtase cască de protecție. Avea obrajii îmbujorați, sprâncene nisipii și ochi albaștri foarte pătrunzători.

– Liam Morrison, a zis el și ne-a întins mâna.

– Am adus excavatorul, am spus eu, după ce ne-am prezentat.

– Bine, a încuviințat. S-a dus până la birou și a ridicat o filă. Planul, Kelly?

– E pe aici, pe undeva, a zis ea. L-am găsit.

Lângă peretele curbat a bâzâit o imprimantă. Kelly s-a ridicat și a revenit cu un metru de hârtie. Liam s-a uitat în jur, căutând un loc pe care să îl desfășoare, apoi l-a ridicat, lipindu-l de perete.

– Asta e linia șanțului. Este marcată deja pe sol. De la râu până la gară. Stâlpi galbeni și sârmă verde, să nu uitați. Cea roșie este pentru conducta de canalizare.

Ne-am uitat la desen și ne-am vârât bine în cap cele spuse de el.

– Bun, am încheiat eu.

– Mai bine luați desenul, ne-a sfătuit Liam. Să nu-l udați.

Am izbucnit cu toții în râs, iar Liam a dat din cap, după care am ieșit.

– Auzi, să nu-l udăm, a mormăit Euan.

– După ce a făcut pipi... am spus eu. Dar ca șef e politicos.

– Și-a permis și el o glumă nevinovată, a spus Murdo.

Lipsa de apă era ceea ce ne adusese în acel loc. Furtuna însoțită de grindină era modalitatea obișnuită în care apa cădea din cer prin această zonă. Și nici asta nu e în cantități prea mari,

nici nu plouă, nici nu ninge prea mult. Când cade, ploaia vine în rafale grele care se transformă în viituri. Zăpada care cade, atât cât cade, se depune pe culmile dealurilor și nu se topește suficient de repede. Zona Highlands suferă de secetă. De aceea hidrocentralele care au ținut luminile aprinse pe vremuri nu primesc suficientă apă pentru a funcționa. Energia eoliană s-a dovedit a fi o iluzie, deoarece vremea a cam luat-o razna. Fie este perfect calmă, astfel că elicele nu se rotesc deloc, fie este atât de furtunoasă, încât pilonii sunt doborâți la pământ.

Și iată-ne urcând în cabina excavatorului și pregătindu-ne să săpăm un șanț prin care să poată trece un cablu. Un capăt al cablului era înfășurat pe malul râului Carron. Restul lui mergea de-a lungul albiei râului și traversa zona de maree și fundul brațului de mare. Adică de la noua centrală nucleară de pe o insulă micuță, situată între gura brațului de mare Carron și insula Skye. Insulița se numește Eilean Mor, ceea ce înseamnă Insula Mare. Centrala electrică a fost construită acolo pentru că insula este nelocuită, astfel că nu are cine să se plângă, dar și pentru că este ușor de asigurat paza. În îngusta strâmtoare Skye, există suficienți militari și destul armament să-l sperii chiar și pe Bodach.

Prima parte a sarcinii noastre este de a săpa un șanț de la Carron până în spatele gării. Calea ferată era o rută gata realizată, care traversa ținutul până la Loch Luichart. La Loch Luichart, cam la douăzeci de kilometri în interiorul continentului, era una dintre centralele hidroelectrice uscate despre care vă spuneam. Cineva a decis că acesta trebuia să fie locul pe unde să se transmită energia în rețea. Poseda toate echipamentele necesare, dar stăteau nefolosite.

Trenurile nu mai circulă pe linia Kyle – sunt prea multe alunecări de teren – astfel că șinele erau libere pentru transportul echipamentului greu. Acesta urma să vină dintr-o zi în

alta de la Inverness. Apoi, va porni încet înapoi, săpând un șanț de-a lungul căii ferate în timp ce se retrage. Același procedeu ingenios se va folosi pentru așezarea cablului. Noi nu trebuia decât să mergem fără grabă din urmă, să acoperim la loc șanțul și să așezăm plăci de protecție prefabricate din beton pe porțiunile unde cablul trebuia să traverseze zone stâncoase.

Totul era cât se putea de clar. Însă mai întâi trebuia să săpăm șanțul pe o distanță de două sute de metri, într-un sol care era pe cale să înghețe, devenind tare ca piatra. Avea să ajungă teren permanent înghețat în curând. Iar după aceea, teren mlăștinos, dacă Alaska și Siberia puteau fi luate drept modele. Însă aceasta avea să fie o problemă abia peste ceva vreme.

Liam Morrison își făcuse treaba cu teodolitul și cu instrumentul de trasare cu laser. Cei doi asistenți ai lui (mi-am dat seama de asta după numele de pe desen) își făcuseră și ei treaba cu jaloane și sârmă. Linia pe care o trasaseră și care trebuia urmată de șanț se întindea de la malul stâng al râului Carron până la est de gară. Simplu.

Singurele instrucțiuni primite erau să săpăm până la adâncimea de un metru pe tot parcursul. După ce Murdo a manevrat excavatorul spre malul râului, am aliniat mașina și eram pregătiți să ne apucăm de treabă. Doar un semnal, și gata.

Nici nu se putea ceva mai simplu.

VI
BILEȚELE DE AMENINȚARE

Mașinăria noastră era atât de nouă, încât se vedea că vopseaua galbenă și neagră încă nu apucase să se prăfuiască. Era un model nou și perfecționat. Avea un troliu mare cu lanț. La cupa de săpat avea anexată și o foreză. Alături de foreză

exista și duza unei suflante de aer cald, alimentată de la motor, pentru înmuierea solului înghețat.

Și atunci, eu ce căutam în șanț cu un târnăcop, o lopată și răngi? De ce făcusem doar cincizeci de metri spre sfârșitul celei de-a doua zile de la sosire?

Am pus aceste întrebări pe un ton nu tocmai politicos.

– Trăim în Era Glaciară, omule, mi-a explicat Euan, proptindu-se în coada lopeții, ținând un lanț, fumând o țigară și dând sfaturi de sus. Când s-au retras, ghețarii au lăsat în urma lor o sumedenie de bolovani.

– În ritmul ăsta, am spus eu, vârând un capăt al răngii sub unul dintre numiții bolovani, vor fi tot aici când se întorc ghețarii.

– Atunci nu mai avem mult de așteptat, a spus Murdo, dinapoia manetelor de comandă din cabina excavatorului.

– Mai bine mi-ai da cablurile flexibile, am zis eu.

Cu un zuruit, Euan a azvârlit cablul în jos. La capătul lui se găsea un mănunchi din cabluri confecționate din nu știu ce carbon ciudat și special. Acelea erau flexibilele. Dacă întindeai două dintre aceste cabluri, le înfășurai în jurul vreunui obiect, apoi împreunai capetele, acestea se răsuceau ca niște șerpi și formau un nod. Aceasta era rezolvarea pentru problemele pe care le întâmpinam în acele momente: bolovani prinși în adâncime. (Dar și cioturi de copaci, automobile îngropate și altele asemenea.)

Necazul era că trebuia să creezi suficient spațiu liber în jurul obstacolului, ca să le poți înnoda. M-am opintit în rangă. Bolovanul s-a clintit câțiva centimetri. Solul care se dovedise dur chiar și pentru freză pentru a fi sfărâmat s-a fărâmițat brusc și a alunecat în golul creat. Acesta s-a umplut complet. M-am opintit încă o dată. Știam că treaba putea fi dusă până la capăt. Deja reușisem asta de vreo douăzeci de ori. Pe câmpia aceea, oamenii cultivaseră ovăz, cartofi și napi vreme de sute de ani. Era de crezut că ei scăpaseră de toți acei bolovani. Se părea că

îi scoseseră doar de la adâncimea la care ajungea lama plugului, ceea ce însemna, nu un metru, și nici măcar jumătate de metru.

– De ce nu săpați șanțul pe după bolovanii ăștia? întrebase Liam, mișcându-și mâna ca să sugereze înaintarea sinuoasă a unui pește.

– Păi, știi ce vom descoperi dacă am proceda astfel?

– Alți bolovani?

– Ai priceput bine.

– A, în fine. Continuați, domnilor.

Așa se face că am continuat. La al doilea efort asupra răngii, am reușit să urnesc din nou bolovanul. Am văzut spațiul negru care a apărut sub el.

– Ajută-ne, am zis.

Euan și-a părăsit postul de lucru și a sărit în șanț, după care a înfășurat o pereche de cabluri flexibile în jurul bolovanului. Capetele se înnodau singure. În același timp, fâșii adezive minuscule ieșeau din cablu și se lipeau de piatră ca niște fire de iederă. Am lăsat ranga să se așeze la loc. Ne-am îndreptat de spate și am privit la ea preț de o clipă.

– Nu va ține, am zis eu. E prea aproape de partea de sus.

Euan a întins încă cinci cabluri flexibile peste suprafața liberă, după care a tras de lanț.

– Se vor lipi ca brațele unei caracatițe de o mască de față, a susținut el.

– Bine, atunci eu nu mai stau pe aici, am spus.

Ne-am chinuit să ieșim din șanț, ne-am tras înapoi, ca să ne ferim de orice pericol, apoi i-am făcut semn lui Murdo că putea acționa.

Troliul a scos un scheunat. Lanțul s-a întins. Tensiunea a crescut. Lanțul și cablurile flexibile au țâșnit prin aer ca niște bice demente și au plesnit când au lovit cabina excavatorului.

– Cam asta a fost treaba, a spus Euan. Mai facem o încercare?

Am privit împrejur. Soarele era în spatele Atlanticului. Spre răsărit, cerul roz decupa fața unui uriaș de pe munte. Acela căruia localnicii îi spuneau Nasul lui Wellington.

– Hai să încheiem ziua de muncă aici, am propus eu.

Ne-am spălat, apoi am mâncat câte ceva la cantină. După aceea am reușit să profităm de un „ia-mă, nene“ din partea unui student irakian refugiat care lucra acolo și ținea tare mult să-și facă prieteni. Slavă cerului pentru prezența unui musulman acolo. În fine, musulmani de treabă, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Ei nu au motive să se plângă dacă trebuie să șofeze de la vreun bar până acasă. Am oferit primul rând și am comandat un suc de portocale pentru tânărul Farhad și câte ceva jumi-juma pentru mine și băieți. Sticlele de whisky aveau pe ele etichete care arătau boala de ficat a acelei luni. Iar pe suporturile pentru paharele de bere erau prezentate o largă varietate de răni înregistrate în accidente de circulație. Barul fusese construit într-o seră. Ferestrele lui mari fuseseră acoperite de multă vreme cu spumă izolatoare. Asta arăta că proprietarii erau ori prea meschini, ori prea săraci pentru a dubla geamurile. De aceea lumina era gălbuie. Înăuntru se aflau în jur de douăzeci de persoane, obișnuitul amestec de localnici amatori de băutură și de oaspeți ceva mai puțin amețiți. Vreo două echipe de oameni de pe șantier. Mai toți muncitorii care lucrau pe șantier preferau să bea în locurile de cazare. Nu am văzut niciun detector de fum conectat la cea mai apropiată secție de poliție, asta a fost prima constatare. O atmosferă bună din toate punctele de vedere, așa se putea afirma. După prima noastră noapte petrecută acolo, oamenii încetaseră să se mai holbeze după noi. Cât am mers cu tava spre masa noastră, m-am uitat dur la ei.

– Cauți pe cineva? m-a întrebat Euan.

– Îi duce dorul banditei lui, a spus Murdo.

Era adevărat, însă am respins ideea. Descoperisem că Ailiss mă obseda de câteva zile. Stătusem cu ochii în patru, dar nu o zărisem nici pe șosea, nici în sat.

– Voiam să-ți pun o întrebare, a spus Euan. De ce ai zis că este bandită?

Farhad s-a arătat îngrijorat.

– Aveți bandiți prin zonă?

– Doar câțiva rebeli pe dealuri, a spus Murdo.

– Nu-l induceți în eroare pe băiat, am zis eu, apoi m-am întors spre Farhad. Nu seamănă cu teroriștii kurzi sau cu ce mai știi tu. Aici vorbim de grupuri restrânse de tineri care trăiesc sus pe munte. Se autodenumesc colonișți ai noului secol. Unii dintre ei se ocupă de furturi, dar mărunte. Rareori se întâmplă ca ei să surprindă vreun camion de aprovizionare pe un drum nu prea circulat. Tocmai de aceea sunt numiți bandiți.

– Dar de ce fac așa ceva? a întrebat Farhad.

Am ridicat din umeri.

– Ca să facă rost de mâncare.

– Nu, voiam să știu de ce trăiesc în munți.

– Ca să scape de... am făcut un gest larg – de toate astea.

Nu știam precis ce voiam să sugerez și nici spre ce făcusem semn cu mâna. Era vorba de anunțurile de avertizare, de detectoarele de fum și de camerele cu circuit închis. Ori mă referem la localnicii care beau la greu, dar și la nou-veniții cu atitudini degajate. Ori poate făceam referire la televizorul care clipea undeva și la aerul apăsător din acel loc, mirosind a sudoare, parfumuri ieftine, mâncare și băutură. La lumina gălbuie și la ferestrele acoperite cu pături. La toate astea și la marele rahat care spunea că noi suntem niște „întârziați“.

Farhad s-a arătat totuși nelămurit.

– E vorba de imoralitate?

– Da, de asta este vorba, a spus Murdo. De imoralitate și de beție.

La ora închiderii, am păşit afară, în noaptea întunecată, luminată doar de cerul plin de stele. Acestea nu erau concurate aici de luminile publice. Dinspre dealurile de la sud, peste brațul de mare, a răsărit o scânteiere care a urcat cu repeziciune pe cer. Ajunsă aproape deasupra capetelor noastre, s-a iluminat orbitor preț de o secundă sau două, apoi s-a stins.

– Ce a fost asta? am întrebat eu.

– Stația Spațială, a zis Murdo.

– Dar a fost abandonată, am spus.

– Da, a confirmat Murdo, dar a rămas acolo.

– Înainte de război, chinezii au trimis oameni pe Marte, a spus Euan.

– Doi bărbați și o femeie, a zis Farhad, deschizând ușa furgonetei.

– Poate că au rămas acolo, a spus Murdo.

– Mda, am zis eu. Cu un letcon și o mașină de cusut. Ca să facă mărfuri pe care să ni le vândă după război.

– După război, a spus Euan batjocoritor.

– În copilărie, a zis Murdo, i-am auzit pe mulți vorbind așa.

Când ne-am întors pe șantier, m-am oprit la computer și am făcut cerere pentru o zi liberă. Nu avea să se întâmple nimic până duminică, de aceea voiam să hoinăresc.

VII
DEALURILE ÎNTUNECATE

Șantierul a fost tăcut duminică, deși am îndoieli că s-au dus mulți oameni la biserică. Dimineața, când am ieșit pe poartă, vremea era frumoasă și rece. Cer albastru, la fel și apa brațului

de mare. Un calm plat. Prin cap se fugăreau un vers sau două dintr-un vechi cântec de-al tatei: *Du-mă înapoi spre dealurile întunecate, dealurile întunecate din...*

Dealurile întunecate din Lochcarron. A, da.

Degetele mele se jucau cu săgeata de arbaletă, aflată încă în adâncul buzunarului de la hanorac, scoțând clinchete când se lovea de niște mărunțiș și un briceag. O pisică a pufăit spre mine de la fereastra goală a vechii gări, iar asta m-a făcut să tresar. Dincolo de toate celelalte mirosuri emanate de ruine – cenușă umedă, urină de motan, mucegai și bălării – persista o adiere vagă de dezinfectant. Lăsată de folosirea unui produs, Jeyes Fluid, care pătrunsese bine în scândurile podelei. Asta mi-a adus aminte de coridoarele școlii și de birourile autostrăzii.

Am traversat șinele ruginite și am găsit o poartă căzută între stâlpii de gard deplasați din loc. O cărare acoperită de buruieni ducea spre dealuri. Am urmat-o. M-am bucurat că aveam ghete înalte. Iarba ascundea pietre alunecoase care mi-ar fi putut provoca o entorsă fără nicio problemă dacă aș fi călcat prost. Pe pantele de la poale am văzut câțiva iepuri și, ici și colo, câte o turmă de oi care se sălbăticiseră. Aceste oi sălbatice arătau iuți și fioroase, având blana lungă și picioare asemenea. Nu arătau nicidecum a oi de fermă. Evoluția există, dom'le, indiferent ce ar spune yankeii. Fiecare turmă era păzită de un berbec cu fața neagră și ochi gălbui, care nu mă scăpa din ochi cât treceam prin dreptul oilor. Mă simțeam ca și cum aș fi fost urmărit de satana.

Când și când, mă uitam înapoi, ca să admir peisajul. După o vreme, curbura dealului a ascuns brațul de mare. Ajunsesem deasupra liniei zăpezii, într-o lume în care predominau negrul și albul. Gheață, zăpadă veche și teren pârjolit. Doar unele locuri aveau culoare. Licheni oranj pe pietre, ca niște vopsea împrăștiată. Câteva mlădițe verzi pe o porțiune caldă,

care beneficia de soare mai toată ziua, unde apa picura din țurțuri pe smocurile cafenii de iarbă moartă.

Pe la ora zece am trecut pe lângă două lacuri minuscule, înghețate, și mergeam de-a lungul unei văi mici și înguste. Dealurile mai înalte dominau orizontul din fața mea. Locul acela se numea Pădurea Attadale. Ca mai toate locurile numite păduri din Highlands, nici acesta nu avea copaci. Nimic nu crește mai înalt decât iarba neagră. Poteca fusese năpădită, devenind doar o dâră făcută probabil de oi. Dar la acea înălțime nu erau oi, și drumul acela fusese călcat nu cu multă vreme în urmă. Iar asta însemna oameni. Se putea spune că eram pe calea cea bună.

Nu mă îngrijorau lupii sau urșii. De-a lungul văii ceva mai mari, aceștia puteau crea probleme, dar nu aici. În niciun caz în pustietatea aceea. Chiar dacă Attadale și Glen Affric, aflată ceva mai la sud, se numărau printre locurile unde acele animale fuseseră readuse cu ani în urmă. Pe atunci, cam în același timp cu ideea energiei eoliene, acțiunea impresionase. Dar dăduse greș din același motiv. Schimbările climatice. Toată lumea crede că în Highlands sunt lupi, dar ei se află la sud, și sunt o pacoste acolo. La Glasgow au ajuns să viețuiască pe lângă pubelele de gunoi.

Am continuat să urc. După un timp, am început să descopăr indicii care confirmau că potecuța aceea era făcută de oameni. Cum ar fi o scândură mânjită cu smoală, care reprezenta o treaptă pe pantă. Pietre stivuite într-o parte a potecii pentru a alcătui un zid scund, sau răspândite pe o distanță de un metru sau doi, fiind plăcute sub tălpi.

Un firicel de fum păta cerul în fața mea. Am adulmecat aerul și am prins miros de lemn ars și o substanță chimică bizară.

Am urcat o pantă care dădea spre o adâncitură străjuită de un deal înalt și povârnit. M-am oprit și am privit cu mirare.

La fundul adânciturii era un lac înghețat, lat de câțiva metri și lung de aproape o sută de metri. De-a lungul lui se înșirau

câteva clădiri scunde. Cea mai apropiată semăna cu o casă veche și întunecată, cu ziduri construite din pietre, fără mortar. Peste acoperișul înclinat era așezată o prelată ce înmagazina energia solară. Iar prelata era asigurată cu bolovani care atârnau legați de frânghii la colțuri. Fumul ieșea din hornul acelei case. Următoarea clădire era o seră lungă. Apoi încă o casă închisă la culoare, și o altă seră. În spatele lor se vedeau câteva magazii, cu ziduri din piatră și acoperișuri din pământ cu iarbă, și acestea având prelate energetice. Alte asemenea prelate erau așezate pe acoperișurile adăposturilor pentru păsări. Două capre slăbănoage erau legate undeva pe panta dealului și pășteau.

Abia am apucat să văd toate acestea când am auzit un zbârnâit foarte rapid și un declic puternic. Ceva s-a mișcat la marginea câmpului meu vizual și m-am întors. Un puști apăruse din spatele unui bolovan. Mă ținea cu o arbaletă.

Am dus brațele în lateral, îndepărtându-le de corp.

– Lasă aia jos, am spus eu.

A continuat să țină arma ațintită spre mine. Îi cam tremura mâna, dar nu îndeajuns ca să-l atac. A vârât mâna rămasă liberă în interiorul hanoracului – ceva încropit din blănuri și materiale sintetice – și a scos un fluier. A suflat cu putere în el. Țiuitura mi-a răsunat în ureche chiar și după ce s-a stins ecoul stârnit de dealuri.

– Să nu încerci vreo șmecherie, a zis el, străduindu-se să pară dur. Asta nu a făcut ca glasul să-i sune mai puțin pițigăiat.

– Pentru asta aș putea să-ți dau o săgeată de rezervă, am spus eu.

S-au auzit zgomote de uși trântite și din clădiri au apărut în goană câțiva oameni. Am surprins niște mișcări bruște pe panta dealului, doar niște puncte negre care apăreau și dispăreau.

Trei oameni au venit repede pe potecă și s-au oprit în spatele băiatului. Doi tipi bărboși și Ailiss.

– Bună, Ailiss, am spus.

– Îl cunoşti pe individul ăsta? a întrebat-o bărbosul numărul unu.

Nu părea prea încântat.

– L-am cunoscut recent, a spus ea. Şi s-a încruntat spre mine. Jase?

– Eu sunt, am confirmat.

– E unul dintre „întârziaţi“, a spus ea.

– Ce te aduce aici? a întrebat bărbosul numărul doi. Avea accent britanic.

Am ridicat din umeri.

– Am ieşit la plimbare. Am zi liberă.

– Sabatul, a spus Ailiss, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva amuzant. Ei, bine. Nu-i nimic rău în asta.

– Vrei să-i zici puştiului să nu mai ţină arma îndreptată spre mine?

– Da, a spus ea. Bagă arma la loc, Nichol.

Puştiul s-a strâmbat, dar a ascultat-o. A coborât arbaleta şi i-a slăbit coarda.

– Nu faci bine, am zis. Nu-i poţi ameninţa pe toţi cei care se plimbă pe aici.

– Nu ameninţăm pe nimeni, a spus Ailiss. Asta, în mod obişnuit. Doar că acum suntem puţin cam agitaţi.

– Da, poţi s-o mai spui o dată, am zis. Nu aveam habar de ce oamenii aceia ar trebui să fie agitaţi. În fine, nu-mi place să fiu ameninţat.

– Am crezut că erai bandit, a spus Nichol. Ori zombie, refugiat sau soldat.

Bărbosul numărul unu a părut încurcat.

– Copiii învaţă tot felul de lucruri, a spus el.

– Vino în casă la un ceai, mi-a propus Ailiss.

Am bănuit că încercau să repare primirea atât de nefericită.

– Mulțumesc, am spus. Mi-ar prinde bine un ceai.

Puștiul a mers alături de mine pe potecă.

– Ce fel de nume e ăsta, Jase? a întrebat el.

– E o prescurtare.

– Poftim?

– Jason, am zis.

– Nu sună rău.

– E ca și cum al doilea nume ți-ar fi Mason.

– Jason Mason, Jason Mason, a intonat el.

– Nu așa de tare, am zis.

– Cum îmi plătești tăcerea? a întrebat el fălos.

– Te-ai uitat prea mult la televizor, da?

– Nu mă uit la televizor, a spus el. Însă citesc mult.

Am scos săgeata de arbaletă din buzunar și am fluturat-o în fața lui.

– Dacă-ți dau asta te liniștești?

– Da, sigur.

I-am întins-o.

– Mulțumesc, a spus el. A ridicat-o în aer și a pornit țopăind și strigând: Uite ce-am căpătat de la Jason Mason!

Copii.

VIII
LOCUL VERDE

Puștiul s-a întors și a pornit sprințar în susul pantei de unde apăruse, făcându-mi din mers un semn de salut cu capul. Cei doi bărbați și Ailiss m-au condus spre ușa primei case. Am intrat aplecându-ne de mijloc, pentru că ușa era scundă. În vatră ardeau scânduri rupte și alte resturi de lemne. Unele bucăți aveau pe ele urme de vopsea sau de tencuială. Asta dădea acel

miros de substanțe chimice. Însă focul era vesel și pe plită se vedea un ceainic. Am preferat ceai negru și tare, cu zahăr. Nu mi-a oferit nimeni vreo prăjiturică, și nici n-am cerut. Bărboșii mi-au spus cum îi chema. Martin și Angus. Am bănuit că depășiseră douăzeci de ani și m-am întrebat cum de nu fuseseră recrutați. Arătau și păreau suficient de inteligenți ca să intre în armată. Nu i-am întrebat nimic în privința asta. Becul care atârna din tavan nu ardea, astfel că toată lumina dinăuntru venea pe fereastră. Mobilierul era alcătuit din niște fotolii deformate și rupte și o canapea deșelată, plus o servantă și un dulap. Pe podea, covoare și carpete stăteau în strat gros, iar altele erau bătute în cuie pe pereți. Pe covoarele prinse pe pereți se vedeau fotografii, extrase din ziare și cărți poștale. O mulțime de fotografii arătau ca și cum ar fi fost imprimate de pe Net. Peisaje luxuriante, pline de verdeață – cum să spun, cam isto-rice. Copaci și flori, păsări și albine. De trei cuie bătute în perete erau agățate trei arbalete, ceva mai sus o pușcă, apoi două puști cu aer comprimat. Cutii de metal cu proiectile și săgeți, dar și o cutie cu cartușe pe un raft. Cutia era cafenie și ceruită și capacul avea un desen ce sugera vechimea. Toate proveneau din perioada dinainte de interzicerea folosirii lor, am bănuit. Cu certitudine nu erau furate de la armurierii autostrăzii sau de la polițiști.

Nu am zărit vreun televizor, așa cum spusese și copilul. Și nici măcar Internet wireless. Însă de fiecare perete stăteau propțite maldăre de cărți, pe hârtie. Puteai crede că făceau parte din sistemul de izolație termică.

O bucătărie ceva mai răcoroasă în partea din spate a casei. Țevile de apă erau căptușite cu bucăți de covor sau cu sârmă. De chiuvetă stăteau rezemate un târnăcop ruginit, o lopată și o sapă. Pe perete era aninată o seceră. Am arătat spre ea.

– La ce vă folosește asta?

Ailiss s-a uitat spre obiect.

– A, la seceră te refereai. A zâmbit. Va avea rostul ei. Vom avea din nou recolte. Ovăzul este rezistent. Am văzut o parcelă sau două cu ovăz sălbăticit pe drumul spre Ardaneaskan.

– Ailiss este optimistă, a spus bărbosul numărul unu, adică englezul. Părea iritat dintr-un anumit motiv. A ridicat din umeri. Am găsit-o, atâta tot. Ailiss crede că o va folosi cândva.

Ailiss i-a aruncat o privire ce sugera că mai găsise o utilizare pentru seceră. Însă după aceea, s-au uitat unul la altul, apoi la mine și au surâs ca mormonii.

– Ailiss, faci tu pe gazda bună? a zis Angus, tipul care era scoțian. Eu și Martin trebuie să ne întoarcem la treabă. Ne întâlnim la capătul celălalt.

– Pe curând, băieți, a spus Ailiss.

Și-au tras fermoarele hanoracelor și glugile și au ieșit pe ușă. Eu mi-am golit cana de ceai.

– Ei, și acum, a început Ailiss, părând puțin stânjenită, să fac pe gazda bună, Jason Mason.

– Jase, am corectat-o eu.

– Cum vrei, a zis ea. M-a scos afară pe ușa din dos. Spatele casei era săpat în coasta dealului. Aillis s-a întors spre stânga și m-a condus de-a lungul unui șanț zidit, prin dreptul unei afumători care mirosea a ceva ce nu era doar carne.

– Brânză de capră, m-a informat Aillis, când m-a văzut strâmbând din nas.

– Voi ați construit toate astea? am întrebat-o.

Ea aruncat o privire în urmă.

– Doar serele. Nu și casele. Când le-am găsit, ele aveau doar zidurile întregi, pricepi?

– Și câți locuiți aici?

De data aceasta nu s-a mai uitat înapoi.

– Nu-ți pot spune.

– Mi-ai spus deja.

Ea a râs. Fără nicio explicație.

Însă mi-a arătat totul. În seră creșteau roșii și alte legume, iar între șiruri erau verdețuri aromatice. Apa picura din țevi peste tot, încălzită de soare și de energia solară. Existau chiar și câțiva metri pătrați de cartofi. Îngrășământul venea de la ierpurii și caprele din adăposturile aflate în spate. Alte feluri de carne – căprioară și de oaie de la animalele sălbăticite – atârnau la rece în afumătoare sau se murau în butoaie cu sare. În cea de-a doua casă i-am cunoscut pe părinții lui Nichol, care coseau pieile de animale cu ață pescărească folosind o mașină de cusut cu pedală. Aceștia s-au mulțumit să ridice ochii spre noi, fără a spune prea multe. Cât am fost condus peste tot, am văzut probabil vreo alți șase oameni venind dinspre dealuri sau îndreptându-se către ele, unii cu lemne, alții aducând iepuri vânați. Aproape toți, fără excepție, nu au făcut altceva decât să se uite încruntați la mine.

– Cred că geamul acela călit v-a costat o avere, am spus când am ajuns în cea de-a doua seră.

– Am luat geamurile de la casele abandonate, a spus Aillis.

Așa cum bănuisem de mult.

– Diamantele de tăiat sticla sunt lucruri folositoare, am spus. Iar casele părăsite reprezintă ascunzători utile.

– A, deci ai văzut asta?

– Da, pe drumul de la Dingwall. Cum ați adus carnea până aici?

Ea a ridicat din umeri.

– Am împrumutat o mașină.

– Da, ați împrumutat o mașină.

Nu am comentat.

– Nu, serios a fost împrumutată, a întărit ea. Am făcut asta cu alți coloniști din Black Isle.

Stătea foarte aproape de mine, iar mirosul ei straniu și sărat se amestecase cu acela de aer proaspăt emanat de pământ și de plante.

– Aillis, am zis.

Ea a fost cât pe ce să-mi răspundă, când ușa s-a deschis, iar cei doi bărboși, Martin și Angus, au intrat în seră. Aillis a făcut brusc un pas înapoi și a lovit cu șoldul un ghiveci cu o plantă. A mormăit ceva și s-a întors să adune pământul și să pună planta înapoi în vas. Martin și Angus s-au rezemat de marginea unei mese din lemn.

– Ei, acum ai văzut ce avem aici, a spus Angus.

– Da, și vă mulțumesc. Aveți un loc frumos. Dar nu înțeleg de ce trăiți astfel.

Angus s-a uitat în lateral, spre Martin. Ridicându-se, englezul masiv s-a aplecat puțin în față. Și-a prins mâinile la spate, împingându-și în același timp barba înainte.

– Supraviețuire, a spus el. Lumea se scufundă. Centura grânelor din America e bântuită de tornade. Gheața se topește în toate zonele unde obișnuia să dăinuiască, și alte locuri, unde nu s-a cunoscut frigul, îngheață. Țițeiul e pe terminate, și noi suntem amestecați într-un război care ar putea să devină nuclear dintr-o clipă în alta. Gheața din Groenlanda e cât pe ce să alunece în mare. Într-un fel sau altul, orașele sunt sortite pieirii. Trăim așa cum toată lumea va fi silită să o facă mai devreme sau mai târziu.

– Asta este o prostie nemăsurată, am spus eu.

– Poftim? s-a mirat el, părând puțin derutat.

– Vouă vă place să trăiți astfel. N-am nimic cu asta. Dar nu vă amăgiți că veți supraviețui situației ce ar putea să apară. Doar dacă sunteți în stare să țeseți singuri prelate solare și să produceți oțel pentru coardele arbaletelor voastre. Fără a mai vorbi de direcția din care bate vântul.

Martin s-a uitat de parcă ar fi înțeles rostul vorbelor mele.

– La ce te referi?

Am arătat cu degetul.

– Bate dinspre vest. Și ce se află la vest de aici? O centrală nucleară și cel mai mare depozit de proiectile nucleare de când Rosyth a fost aruncată în aer. Dacă toate proiectilele acelea încep să explodeze, o să pieriți laolaltă cu noi toți, doar că voi o să dispăreți primii.

– Ia stai puțin... a început Angus.

Martin a făcut un semn cu mâna.

– Nu mai avem ce discuta, a spus el. Cu oameni ca el este inutilă orice încercare.

– Foarte bine, am spus. Atunci o să plec. Vă mulțumesc pentru ceai. Ajuns în pragul ușii, m-am uitat peste umăr. Poate ne mai întâlnim în sat, Aillis.

– Poate, a zis ea și s-a uitat în altă parte. La revedere.

IX
DUMINICĂ NOAPTEA

Eram la jumătatea drumului de coborâre când am primit un apel de la Murdo, care voia să știe unde naiba eram. I-am spus că mă plimbam pe dealuri și că acum coboram. El mi-a zis că nu eram întreg la minte. Eu i-am explicat că nu era mama mea, astfel că discuția n-a mai continuat multă vreme. Însă restul coborârii mi-a făcut plăcere, și am ajuns înapoi pe șantier cam pe la mijlocul amiezii. Am mâncat o plăcintă cu carne de porc și am băut o cutie de bere. M-am dus apoi în camera mea din cabana „întârziaților“, mi-am dat jos ghetele și m-am întins ca să prind un somn de sabat.

La ora șapte, în cantină eram doar o mână de oameni, printre care eu, Murdo, Farhad, secretara Kelly și Liam, inginerul

de şantier. Ne-am aşezat la aceeaşi masă cu mâncarea de cină, care fusese încălzită la microunde.

– Ţi-ai găsit femeia-bandit? m-a întrebat Murdo.

– Da, am răspuns. Au un locşor undeva sus, după Attadale.

– Ai făcut ceva progrese cu ea?

– Mai eram aici dacă progresam? am zis eu.

Murdo a râs.

Liam şi-a lăsat jos furculiţa şi m-a măsurat.

– Ce înseamnă treaba asta cu bandiţii?

– Nu sunt bandiţi, a spus Murdo, înainte ca eu să apuc a deschide gura. Sunt doar braconieri şi haimanale.

– Cu toate astea, a zis Liam, mai bine să ascultăm ce are Jase de spus despre asta.

Le-am vorbit despre aşezare, trecând peste momentele mai jenante.

– E îngrijorător, a spus el.

– Ce poate crea îngrijorare?

– O bandă înarmată care trăieşte atât de aproape de magistrala energetică? Asta nu vă îngrijorează?

– Hai să fim serioşi, am spus. Nu reprezintă o ameninţare pentru nimeni. Şi, oricum, există colonişti ai noului ev pretutindeni. De-a lungul văii, în primul rând.

Liam a dat aprobator din cap.

– Întocmai. Nu am fost luaţi în serios. Reprezintă un risc de securitate.

– Ba nu! i-am tăiat-o eu. La o adică, de ce ar vrea să avarieze cablul de putere? Ei consideră că lumea se va duce foarte curând de râpă, fără a mai fi nevoie de intervenţia lor.

– Grupurile care trăiesc potrivit unor astfel de credinţe pot deveni foarte agresive, a spus Liam. Sectele care propovăduiesc sfârşitul lumii nu aşteaptă întotdeauna deznodământul, ştiţi prea bine asta. Câteodată, ele încearcă să îl producă. Ori sunt

influențate ori... a făcut o pauză, și a împuns cu degetul – în ele se infiltrează oameni care manifestă o abordare extremistă.

Murdo a râs în hohote.

– Crezi cumva că oamenii ăștia lucrează pentru Bodach?

– Ori poate pentru alți extremiști, desigur, a spus Liam. Fie că știu asta, fie că nu.

Pe neașteptate, mi-a pierit orice poftă de mâncare.

– Nu sunt o sectă, am spus, și nici extremiști. Sunt doar – și am făcut un gest din umeri – derutați de vremuri.

– Dar singur ai povestit că ai fost amenințat de un copil, a zis Liam.

– Un băiețel care se juca de-a soldații!

– Da, dar cu o armă mortală, a spus Liam și a lăsat impresia că gândea profund. Îți dai seama, chestia cu protecția minorilor... M-am întrebat ce fel de educație primește acest copil.

– Știe să citească, am precizat.

Liam s-a mulțumit să surâdă.

– O să mă mai gândesc, a spus el. Apoi a aruncat o privire spre Kelly. Ai trecut asta în programul meu?

Secretara a confirmat cu o mișcare din cap.

Ceva mai târziu în acea seară, l-am surprins pe Liam într-un colț al coridorului vorbind singur. Apoi mi-am dat seama că vorbea la telefon. Am sperat că dăduse telefon acasă, dar nu puteam băga mâna în foc.

X
SENZAȚIA DE LUNI DIMINEAȚA

M-am trezit pe la șapte, tocmai când se lumina de zi. Însă nu lumina m-a făcut să mă trezesc. Și nici ceasul deșteptător nu pornise. Am rămas întins uitându-mă fix la cifrele mici și roșii

de pe cadranul ceasului încastrat în patul de deasupra capului meu și m-am întrebat ce anume mă deșteptase. Apoi am auzit: o vibrație profundă, îndepărtată, a cărei intensitate creștea din clipă în clipă.

Un elicopter. Sunetul acela mi s-a părut întotdeauna ca o amenințare. Iată că vine un elicopter care vrea să-ți ia capul.

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului și m-am ridicat. Toți ceilalți din cabană au continuat să doarmă adânc. Am lipăit desculț până la ușă, am ieșit cu fereală și m-am uitat de-a lungul cabanei. Cu toate că purtam îmbrăcăminte călduroasă, am simțit că îngheț, dar am reușit să văd tocmai până la lac. Era cenușiu, și deasupra lui atârna un plafon jos de nori. Elicopterul era ca un punct negru și umflat, care se îndrepta drept spre mine. În momentul când a trecut peste sat, s-a înclinat spre stânga față de mine și a descris un arc spre sud. Era unul dintre acele elicoptere Chinook, având două motoare. Un aparat transportor de trupe.

Zgomotul asurzitor făcut de el s-a dispersat deasupra șantierului. Aparatul a zburat la mică înălțime peste Strathcarron și a trecut dincolo de linia orizontului. A dispărut înapoia dealurilor, dar eu l-am auzit în continuare. Duduitul apăsat al motorului a rămas constant. Am bănuit că survola o anumită zonă.

– Așa își încheie cariera bandiții tăi, a spus Murdo, apărut brusc în spatele meu.

M-am întors. Stătea ca și mine, purtând o vestă și indispensabili, tremurând, și privea după elicopter. Mi-a venit să îi trag una peste mutra satisfăcută, dar sumbră. Asta se întâmplă cu oameni ca el, se așteaptă la ce este mai rău, și nu sunt dezamăgiți prea des.

– Cum adică, să trimită soldați după niște coloniști ai noului ev? am spus eu. Ce-i cu tine? Ar fi doar un exercițiu pentru ei ca să-i termine.

Murdo a clătinat din cap.

– Nu te amăgi. Știi prea bine ce forțe au fost trimise, a zis el și a pufnit. Sunt convins că oamenii de la Serviciile Sociale vor apărea curând. Imediat după ce soldații izolează locul.

– Mai bine-mi țineam gura, am spus eu.

– Pentru un băiat din Glasgow, înveți destul de repede.

Mi-a venit din nou să-l pocnesc, însă m-am mulțumit să lovesc cu pumnul în palma deschisă a celeilalte mâini.

– Trebuie să facem ceva!

Mi-a aruncat o privire ciudată.

– Noi, spui? Vorbește pentru tine. Și, la o adică, ce am putea face noi doi?

– Putem merge până acolo să vedem dacă avem posibilitatea de a-i ajuta.

– Nu ne putem pune cu soldații.

– Bineînțeles, dar am putea culege oamenii care scapă. Sau i-am putea ajuta să-și mute ce au.

– Asta ar fi posibil, a spus Murdo. Gata, mă bag și eu în treaba asta.

M-am răsucit pe călcâie, gata să mă reped spre camion. Murdo m-a prins de umăr.

– Întâi îmbracă-te, a spus el. Și nu uita să faci pipi.

Zece minute mai târziu eram în cabina camionului, eu, Murdo și Euan. De data asta nu mai aveam pe nimeni plasat pe acoperiș, drept om de veghe. Ori, mai curând, eram cu toții de veghe, sper că înțelegeți ce vreau să spun. Euan ne afuma din plin cu fumul țigării lui, ceea ce, pentru creierul lui, reprezenta un demaraj dis-de-dimineață. Am deschis un geam și am pornit încălzirea la maximum. Pe jumătate adormit, agentul de securitate de la poartă ne-a făcut semne de rămas-bun când am ieșit. Probabil că s-a arătat nițel surprins când am virat spre stânga și am pornit în viteză spre Strathcarron.

La trecerea de nivel cu calea ferată, am săltat serios. Am virat din nou stânga, apoi dreapta, pe fostul drum. Roţile erau în afara drumului şi de o parte, şi de cealaltă, însă pneurile cu aderenţă bună şi-au făcut treaba.

– Cât de departe putem urca? a întrebat Euan, în timp ce ne luptam cu prima pantă mai abruptă.

– Oricum mai departe decât acest loc, am spus eu.

Camionul s-a hurducat aplecându-se întâi în jos, apoi în faţă. Am săltat cu toţii pe banchetă. Mă cam speria ceea ce se afla înaintea noastră, dar îmi plăcea acea cursă. Câteva clipe mai apoi am pătruns aproape în interiorul norului. Apoi, norul s-a desfăcut, dezlănţuind o ploaie măruntă şi îngheţată, ale cărei picături înţepau ca firele de nisip purtate de furtună. Am închis geamurile şi am pornit ştergătoarele şi farurile. Scârţâitul şi bufnetul surd al ştergătoarelor la capăt de cursă au devenit curând cele mai puternice zgomote ce se auzeau în cabină. Vizibilitatea se redusese la aproape o sută de metri. Urcam şi coboram, dar mai mult urcam.

Apoi, am mers în sus şi drept şi am privit spre valea îngustă, unde se afla aşezarea. Am oprit acolo, lăsând motorul să meargă la ralanti, ţinând piciorul pe pedala de frână. Camionul stătea aplecat în faţă pe pantă. Elicopterul aterizase imediat sub noi, pe malul lacului lung şi îngust, care arăta acum mare şi negru în contrast cu fâşia albă de zăpadă.

Vreo doisprezece soldaţi, cu costume blindate de culoare neagră şi având pe cap căşti cu vizor, au înconjurat aşezarea. Cei care locuiau în acel loc, fiind cam egali ca număr cu soldaţii, stăteau grupaţi pe drum, ghemuiţi. Serele sticleau din cauza geamurilor sparte. Din cele două case se ridica un fum negru şi urât mirositor.

– Iisuse, omule, au incendiat acoperişurile! a exclamat Murdo.

Părea că se îneacă de furie, sau de fum. Euan a lovit cu pumnul în bordul camionului. Și a albit la față, așa cum i se albiseră și pumnii.

– Aprobări, a spus el. Aprobări de securitate!

A dus mâna în spate după pușca aflată în rastel. L-am prins de încheietură și i-am smuls mâna de lângă armă.

Doi soldați au venit în goană în susul pantei spre noi. Au venit de o parte și de alta a camionului, au sărit pe scări și au lovit cu pumnii în geamuri. Am apăsat cu degetul mare pe comutatorul de lăsare a geamului.

– Oprește motorul și coborâți din cabină imediat! mi s-a ordonat.

– Imediat, am zis eu.

Soldații au sărit la sol și au rămas cu puștile îndreptate spre noi. M-am uitat la ceilalți.

– Gata, băieți, le-am zis. A venit vremea să acționăm.

Am deschis portierele. Murdo și Euan au sărit pe partea lor. Eu am oprit motorul și am sărit prin stânga.

Nici nu am atins bine solul când camionul a început să ruleze înainte.

Jur că nu plănuisem așa ceva. Sincer, fusesem atât de intimidat, încât făcusem exact ceea ce îmi spuseseră soldații. Adică, oprisem motorul și coborâsem.

Nu spuseseră nimic despre frâna de mână.

Uriașul camion al autostrăzii s-a hurducat în josul pantei. Am auzit răcnete, apoi împușcături. Vreme de câteva momente, am avut impresia că soldații și-au închipuit că aveau de a face cu un atac sinucigaș. Apoi am observat că trăgeau în cauciucuri. Abia dacă am avut vreme să mă gândesc că aceea era o acțiune inteligentă.

Cele două pneuri din față au explodat imediat ce roțile au pătruns pe drum, acolo unde descria o curbă față de malul

lacului, chiar în fața caselor. Botul camionului s-a înfipt în pământ. Adevărat, acea porțiune a camionului s-a oprit din mișcare. Însă restul mastodontului a continuat să înainteze. Partea lui din spate s-a înălțat în aer și a părut să rămână atârnată acolo preț de o clipă. Apoi s-a rostogolit în față și s-a prăbușit ca un copac retezat, exact peste elicopter. Combustibilului din rezervoarele aparatului de zbor și circuitelor electrice ale camionului le-au trebuit doar câteva secunde ca să se găsească și să fuzioneze. Asta s-a întâmplat la momentul potrivit, pentru că toată lumea era întinsă la pământ când s-a produs explozia rezervorului de combustibil. Nu a fost genul de explozie care azvârle resturi pretutindeni. A fost o minge de foc, iar aceasta a aruncat în jur vapori de benzină care, arzând, au reușit să mă ardă și pe mine la ceafă.

Când am ridicat privirea, rămășițele camionului și elicopterul erau învăluite de o masă uriașă de flăcări și fum. Semăna cu ceea ce vezi la televizor în fiecare zi, când se dau reportaje din Teheran. Soldații au alergat către elicopter, dar s-au oprit când căldura s-a dovedit prea puternică. Apoi, dintr-o parte a epavelor ce ardeau a apărut o siluetă din care șiroia apa. Era pilotul, care sărise din elicopter când văzuse camionul venind spre el, și căzuse probabil prin gheața de la suprafața lacului. M-am simțit ușurat când l-am văzut teafăr.

M-am ridicat și, privind în jur, am observat că în toată agitația aceea nebună, oamenii așezării dispăruseră. O șterseseră. Fugiseră prin valea îngustă, apoi urcaseră pantele ca niște căprioare. L-am văzut pe comandantul grupului de soldați uitându-se după ei prin binoclu. Apoi a lăsat jos instrumentul, a clătinat din cap și a arătat spre noi.

Ca la un semn, șase soldați au alcătuit un cordon și au pornit în susul dealului, spre noi.

– S-ar părea că am încurcat-o, a spus Murdo.

– S-o tulim de aici! a propus Euan.

– N-are rost, am replicat eu. Or să ne împuște.

– S-ar părea că asta e ideea, a aprobat Murdo.

Dar nu eram atât de disperați. Mai ales în acele momente.

Am ridicat mâinile deasupra capetelor și am așteptat să fim luați în șuturi și paturi de armă.

XI
AL DOILEA JIN YANG

Soldații erau probabil la douăzeci de metri în josul pantei față de noi când am auzit un bâzâit ciudat, și am văzut scânteieri de lumină venind dinspre versantul dealului din fața noastră. Apoi, o secundă mai târziu, a urmat un *di-di-di* sacadat.

M-am aruncat la pământ și m-am făcut una cu iarba. I-am văzut pe cei șase soldați răsucindu-se și căzând în fața mea. I-am văzut prăbușindu-se și pe ceilalți, care rămăseseră lângă lac. Totul s-a terminat în câteva secunde. Am rămas cu mâinile prinse pe după cap, apoi m-am ridicat și am vărsat.

Pe panta dealului aflat în partea îndepărtată a lacului au apărut siluete întunecate care au început să coboare. Bărbați, femei, copii, aproape douăzeci cu totul, mult mai mulți decât văzusem cu o zi în urmă. Doi dintre ei duceau în mâini arme automate. Aceștia erau Martin și Angus. Mă întrebasem de ce nu fuseseră recrutați. Mă înșelasem. Își făcuseră stagiul. Și odată ce-ai fost în armată, mi-au zis ei mai târziu, nu este chiar atât de greu să găsești modalități de a-ți procura arme. Pe piața neagră se comercializează până și muniție capabilă să străpungă blindaje.

Dar asta s-a întâmplat mai târziu.

În acele clipe, în timp ce puștii îi jefuiau pe soldații morți, Aillis s-a apropiat de noi cu fața înnegrită și având o pușcă în

mână. Când ne-a zâmbit, doar dinții au sclipit albi, în contrast cu fața mânjită de funingine.

– *Sclipitoare* idee! a spus ea. Dumnezeule, sunteți niște eroi, băieți. Să îndreptați camionul chiar așa spre ei...

– Lui i-a venit ideea asta, a spus Murdo, arătând spre mine.

Aillis m-a strâns în brațe în mod primejdios, fără să dea drumul puștii.

M-am uitat la Murdo și Euan. Ei mi-au întors privirea. Mi-am dat seama ce gândeau în acele momente. Acum nu ne mai puteam întoarce. În primul rând, grupul nu ne-ar fi lăsat să plecăm. Din motivul foarte clar că puteam povesti tot ce știam. Într-un fel sau altul.

Ca și sărmanul Jin Yang, chinezul care fusese luat drept terorist, nici eu nu avusesem în minte să declanșez un război. Însă o făcusem. Războiul de acasă, războiul veteranilor și al coloniștilor, al evacuaților și al întârziaților. Război care a căpătat constant proporții, așa cum crește și nivelul mării. Război în care suntem încă prinși. Dacă aș fi știut ce se va întâmpla, poate aș fi plecat și aș fi riscat, chiar dacă asta ar fi însemnat să mă aleg cu un glonț în spate. Nu știu ce să mai zic acum, după atâția ani. În orice caz, atunci nu am avut habar. Știam doar că Aillis se uita la mine cum nu o făcuse nimeni vreodată. Sugerând că era *mândră* de mine.

„Întârziați", am gândit. Prea proști pentru a fi recrutați. Dar niciodată prea fricoși pentru a riposta.

– Da, am spus. A fost ideea mea.